

oprettes 2 Apoteker, hvor der hidtil kun har været 1, ja, det kan endog saa med gode Grunde hævdes, at Publikum er bedre tjent med 1 stort end med 2de mindre Apoteker, saa vist som et enkelt større, vel ordnet og med alle Nutidens Hjælpe-midler udrustet Apotek maa forudsættes langt bedre, at kunne fyldestgøre Fordringerne end flere mindre, med færre Befvemmeligheder forsynede, Apoteker, jfr. de lokale Autoriteters offentlig fremkomne Erklæring i 1896 mod Unfseligheden af endnu et Apoteks Oprettelse i Næstved. Det skulde derfor kun være paa saadanne Steder, hvor der hidtil ikke har været noget Apotek, at Befolkningens Tarv skulde kunne kræve nye Apoteker oprettede. I denne Henseende er der nu muligvis nok i den forløbne Tid fra Myndighedernes Side blevet holdt noget vel stærkt igen, men for øvrigt maa det ikke lades upaaagtet, at der paa dette Punkt selvfølgelig er Grænser, der bør iagttages, eftersom det ikke er til Nytte, men kun til Skade, om der oprettes Apoteker paa Steder, hvor de ikke kunne bestaa. Imidlertid, kræver Hensynet til Befolkningens Tarv, at et nyt Apotek anlægges, ere vi enige i, at dette bør ske, og at man ikke bør afholde sig herfra af Hensyn til den reelle Bevillingshaver. For saa vidt kan Samfundets Tarv i denne Henseende fyldestgøres lige saa vel under det bestaaende System, som hvis de reelle Bevillinger affaffes, medens der fra Statens Side af finansielle Grunde snarere vil være mindre Betænkelighed ved at oprette et nyt afgifts-pflichtigt Apotek i Nærheden af et reelt afgifts frit end i Nærheden af et andet afgifts-pflichtigt Apotek, hvis Vilkaar altsaa derved forringes.

Naar vi herefter antage, at der for Samfundets Skyld ikke er Anledning til at forlade den nuværende Ordning af Apotekervesenet, kunde man altsaa endnu spørge, om man da ikke for Apotekerstandens Skyld bør skride til en Forandring. I Virkeligheden vil det imidlertid næppe for Apotekerstanden som saadan være en Binding, at de reelle Bevillinger bortfalde, ti de velstillede Apotekere ville da ikke have samme Opfordring til at indlade sig paa Beføstninger, eftersom de ikke ville være sikre paa, at deres Opførelser ville komme dem eller deres Slægt til Gode. Som Forholdene nu ere, ses det, at Interessen for Apotekerdriften nedarbes i Familierne fra Slægt til Slægt, og der vindes herved en Tradition og et Sammenhold, hvis Betydning ikke kan værdsættes for højt. Naar der dernæst tales saa meget om Formuens uberettigede Indflydelse og om hvorledes af denne Grund Udygtigheden skulde kunne trænge sig frem paa Dydighedens Beføstning, kan det herimod gøres gældende, at det vistnok vil falde vanskeligt at nævne Eksempler herpaa, og at det ikke blot, hvor det drejer sig om Standens Interesser, men i det store og hele er et ubetinget Fortrin, at Formuen bevares for Apotekerstanden og Farmacien, og at det netop er nyttigt og heldigt, at den unge under det nuværende System ikke er udelukket fra, naar han har Formue eller kan skaffe sig Kredit, paa et forholdsvis tidligt Stadium at komme i en selvstændig Stilling. Under det nuværende dobbelte System opnaas netop, hvad der af Rancelliet tilfattedes i 1842 (se Sp. 3201), at Kundskab og Dydighed skulde kunne gøre sig gældende i jævnbyrdigt Maal med Formuen. Og ved den stadig fortsatte Oprettelse af nye personlige Apoteker ville de salgbare Privilegier snart komme i Mindretal. Forholdet er nu 84 reelle mod 80 personlige Privilegier. Helt at udelukke Formuen fra Indflydelse anse